

один

Саша

У Сашиному будинку була особлива кімната, наче портал до іншого виміру, і тим виміром був 1997 рік. Вона знайшла там схожий на яйце комп'ютер аймак із блакитним пластиковим корпусом, лижну куртку з жорсткими паперовими бирками на блискавці, купу зморщених посадкових талонів та люльку на одну затяжку травички, сховану подалі в шухляду разом зі старою жовтою запальничкою. Щоразу, коли Саша казала чоловікові, що варто поскладати шкільне причаңдалля її зовиці в коробку, він заковчував очі й радив їй мати терпіння. «Забере свої речі, коли матиме час». Саша в цьому сумнівалась, і жити в домі, де одна спальня геть зачинена, мов святилище загиблої дитини, було дивно.

У хороші дні Саша визнавала, що їй неймовірно пощастило тут жити. Чотириповерховий будинок з білого вапняку — велетенський шикарний палац, куди вмістився б із десятків квартир на одну спальню, в яких Саша жила раніше. Та у погані дні вона відчувала, що живе в капсулі часу, в домі, де виріс її чоловік, повному його

спогадів, історій з його дитинства, а переважно — всілякого мотлоху, що належить його родині.

Коли Саша та Корд жили тут уже три тижні, Саша запросила чоловікових родичів на обід. «Приготую грибні тарталетки та салат із козячим сиром», — написала вона в мейлі. Весь ранок розкачувала тісто, навіть сходила на модний ринок на Монтегію по гранатові зернятка для салату з молодого латуку. Попилососила в їдальні, витерла пил на полицях, поклала до холодильника пляшку сансеру. Чоловікові ж батьки притягли три великі торби.

— Ох, не треба було нічого приносити! — вигукнула в розпачі Саша.

— Сашо, люба, — защебетала свекруха, вішаючи в шафу свій жакет із вовни букле від «Шанель». — Нам не терпиться почути все про ваш медовий місяць!

Вона занесла торби до кухні й почала діставати принесене: пляшку білого бургундського, дві квіткові композиції в низьких вазах, скатертину з королівськими ліліями, три зубчасті форми для випікання «Вільямс-Сонома» з кришками. Вишикувала принесене на столі і, наче досі вдома на кухні, де провела сорок років, відчинила шафку, аби взяти келих для вина.

— Я приготувала грибні тарталетки, — спробувала втрутитися Саша і раптом відчула себе так, наче стоїть у супермаркеті й пропонує всім скуштувати теплі кубики плавленого сиру.

— Так, люба, я прочитала твій мейл. Я так зрозуміла, що в нас буде французький обід. Попередь мене за десять

хвилин, поставлю *soq au vin** у духовку. Я ще взяла провансальський фрізе, і то чимало, тож твій салат може й не знадобитися. Канделябри — он у тій шухляді. Ходімо подивимося, як ти накрила на стіл, і я скажу, що ще треба.

Корд їв тарталетки й салат із солідарності з дружиною, але коли Саша помітила, як жадібно він дивиться на салат фрізе, кисло всміхнулася йому, наче говорила: «Їж ті клятві овочі, але спатимеш на дивані».

Така ситуація була новою для всіх учасників, і Саша зрозуміла, що доведеться звикати. Чіп і Тільда, батьки Корда, багато років скаржилися, що будинок завеликий для них двох, надто далеко від гаража, і вони втомилися копатись у дворі й тягати сміття на переробку аж на узбіччя. Вони інвестували гроші в апартаменти за два квартали звідти (колишній кінотеатр перетворили на п'ять розкішних квартир) і вирішили оселитися там. Переїхали за тиждень з допомогою лише свого старого «Лексуса» та чоловіка домогосподарки, якому заплатили три сотні баксів. Від будинку, в якому вони прожили сорок років, відмовилися швидко, але Саша так і не зрозуміла, що ж вони перевезли в нове житло, крім власного одягу. Залишили навіть велетенське ліжко з балдахіном у спальні, і спати там Саші було, м'яко кажучи, дивно.

Стоктони вирішили дозволити Саші з Кордом перебратися до осиротілого будинку й жити там скільки заманеться. Коли ж одного дня вони його продадуть, гроші розділять між Кордом та його двома сестрами.

* Курча у вині (фр.) (Тут і далі прим. перекл.)

У домовленості були ще якісь нюанси, аби уникнути зайвих податків на спадщину, та в ті папери Саша навіть не зазірала. Старші Стоктони дозволили їй вийти за свого сина, але вона нутром відчувала, що їй краще вже застукати їх за акробатичним трійником з Тільдиною на парнищею по грі в бридж, ніж побачити їхню податкову звітність.

По обіді Саша з Кордом прибрали зі столу, а його батьки пішли до вітальні випити. У кутку кімнати стояв бар, повний пляшок старого коньяку, який вони любили наливати в крихітні келишки із золотим краєм. Келишки ті, як і все в цьому домі, були старовинні й мали власну історію. У вітальні висіли довгі сині оксамитові штори, стояли фортепіано та софа з кусючою оббивкою й ніжками у вигляді пазуристої лапи, яка тримає кулю, — з емблеми губернатора. Саша колись зробила помилку: посідила на ній, і їй так обсипало ноги, що довелося перед сном змастити їх каламіновим лосьйоном. У фое красувалася велетенська люстра, в ідальні стояв підлоговий годинник, який дзвонив так гучно, що Саша аж скрикнула, вперше почувши; а в кабінеті висіла гігантська картина, на якій був зображений корабель у загрозовому темному океані. Все помешкання сповнювала дещо морська атмосфера, і це було навіть кумедно, бо ж будинок стояв у Брукліні, не в Глостері чи Нантакеті. Та й, маючи звичку влітку ходити під вітрилами, Чіп з Тільдою здебільшого орендували яхту разом з екіпажем. На скляному посуді були вигравіювані якорі, на підставках під тарілки — репродукції картин з кораблями, у ванній висіла навігаційна табличка в рамі, навіть на банних рушниках були схеми зав'язування морських

вузлів. Іноді Саша блукала будинком увечері, проводила рукою по старовинних рамах та підсвічниках, шепотіла: «Запуркувати люки!» та «Надраїти палубу!» — і сміялася сама до себе.

Вони з Кордом віднесли тарілки на кухню й приєдналися до його батьків у вітальні, де Корд налив їм по трохи коньяку. Нашій смакував липкувато, мав лікарняний дух і химерним чином змушував Сашу відчувати волосинки в ніздрях, та вона однаково випила за компанію.

— То що, діти, як вам місце? — запитала Тільда, закладаючи одну довгу ногу на другу.

Вона вбралася, мов на званий вечір: яскрава блуза, спідниця-олівець, прозорі панчохи, тридюймові підбори. Стоктони всі високі, і з підборами свекруха ще більше височіла над Сашею. Заперечити, що це ствердження сили, означало б нахабно збрехати.

— Пречудово, — усміхнулася Саша. — Мені пощастило мати такий просторий і красивий дім.

— Але, мамо, — озвався Корд, — ми, мабуть, хотіли б тут дещо змінити.

— Авжеж, любий. Дім ваш.

— Саме так, — погодився Чіп. — Ми цілком облаштувалися на Апельсиновій вулиці.

— Це так мило з вашого боку, — знову заговорила Саша. — Мені здалося, що гардероб у спальні трохи затісний, але якщо вийняти вбудовані шафи з глибини...

— О ні, дорогенька, — перебила її Тільда. — Не варто їх виймати. Вони просто ідеальні для всіляких дрібничок: взуття не за сезоном, капелюхів з крисами, які не хочеться зім'яти. Зробиш собі гірше, якщо виймеш.

— А, зрозуміло. Так, — кивнула Саша. — Це логічно.

— А як щодо меблів у вітальні? — ще спробував Корд. — Можна поставити справді зручний диван, і якщо зняти оксамитові завіси, буде значно світліше.

— Але ж завіси зроблені на замовлення для цієї кімнати. Вікна тут велетенські, і якщо знімете завіси, то побачите, як насправді важко дібрати сюди щось годяще. — Тільда сумно похитала головою, її біляве волосся сяяло у світлі люстри. — Чому б вам трохи не пожити тут, познайомитися з будинком, а тоді подумаете, як вам буде найзручніше. Ми дуже хочемо, щоб ви тут почувались як удома.

Вона поплескала Сашу по нозі, підвелася, кивнула чоловікові й попрямувала до дверей, погойдуючи стегнами.

— Нам час іти, дякую за обід. Залишу свої форми від *Le Creuset* тут, поставте в посудомийку. Це не проблема, вони не вимагають ручного миття, а як прийдемо наступного разу обідати, я заберу. Або завезете до нас. А вази залиште собі — я помітила, що вам бракує декору для обіднього столу.

Вона накинула жакет кольору слонової кістки з рожевим та натяком на лавандовий відтінок, повісила сумочку на зігнуту руку і повела чоловіка за двері, вниз сходами, до сучасно обставленої квартири без жодного натяку на морську тематику.

Коли Сашу питали, як вони з Кордом познайомилися, вона зазвичай відповідала: «О, він прийшов до мене

на терапію» (це жарт: *WASP*'и* на терапію не ходять). У світі застосунків для знайомств їхнє залицяння здавалося ще більш старомодним і чудернацьким, ніж кадрили. Саша сиділа в «Барі Табак» і пила вино. Її телефон сів, тож вона взялася за кросворд у залишеному кимось випуску *The New York Times*. Кросворд уже був майже розв'язаний — для неї самої це було практично недосяжним, — тож поки Саша роздивлялася відповіді, Корд підійшов зробити замовлення і зрештою завів із нею розмову, дивуючись, як добре така красуня розв'язує кросворди.

За тиждень вони зустрілися на коктейлі, і хоча їхні стосунки «почалися з брехні», як регулярно зауважував Корд після того, як дізнався, що Саша навіть понеділковий кросворд розв'язати не в змозі, це був, по суті, ідеальний роман.

Ну, ідеальний роман для реальної пари дорослих із середньостатистичними рівнями попереднього досвіду, незалежності, вживання алкоголю та сексуального апетиту. Перший спільний рік вони присвятили всьому тому, чим займаються нью-йоркські пари за тридцять: пошепки розкривали одне одному душу в кутку бару на вечірках на честь чийогось дня народження; витрачали просто ганебну кількість сил, намагаючись зарезервувати столик у ресторанах, де подають яйця на рамені; проносили до кінотеатрів смаколики з найближчої крамнички; зустрічалися з людьми на бранчах, святково вдягнені, — і потай чекали, коли ж їм стане одне з одним

* *WASP* — білі протестанти англо-саксонського походження, термін на позначення здебільшого заможної й привілейованої групи американців, яка особливо яскраво виділялась у ХХ столітті.